Td 030_05

Ν’ Αρμίν’ ο γιο-νο-ς πινεύτηκι θα πάρ’ τ’ βασιλοπούλα
ν’ Αρμίν’ ο γιο-νο-ς πινεύτηκι θα πάρ’ τ’ βασιλοπούλα
κι ι βασιλιά-να-ς σαν τ’ άκουσι πολύ τον βαροφάν’κι
κι ι βασιλιά-να-ς σαν τ’ άκουσι πολύ τον βαροφάν’κι
ντιλάλ’ ’βαλι-νι κι φώναζι σ’ όλους τους μαχαλάδις
ντιλάλ’ ’βαλι-νι κι φώναζι σ’ όλους τους μαχαλάδις
ποιος είνι ν ά-να-ξιος και ρινός στη θάλασσα να πλέξει
ποιος είνι ν ά-να-ξιος και ρινός στη θάλασσα να πλέξει
κι όποιος γιαρντί-νι-σ’ τη θάλασσα γαμπρό θέλ’ να τον κάμω
κι όποιος γιαρντί-νι-σ’ τη θάλασσα γαμπρό θέλ’ να τον κάμω
γαμπρό στη θυ-νι-γατέρα μου γαμπρό στην ανιψιά μου
γαμπρό στη θυ-νι-γατέρα μου γαμπρό στην ανιψιά μου
κι αν θέλ’ στην α-να-ξαδέρφη μου μι τα ξανθά τ’ς μαλλούδια
κι αν θέλ’ στην α-να-ξαδέλφη μου μι τα ξανθά τ’ς μαλλούδια
που γίν’κι στη-νη-ν αστροφιγγιά όταν βαρνούσι ο ήλιος
που γίν’κι στη-νη-ν αστροφιγγιά όταν βαρνούσι ο ήλιος
λάμπ’ ήλιος λά-να-μπ’ αυγερινός λάμπουν τα προσωπούδια τ’ς
λάμπ’ ήλιος λά-να-μπ’ αυγερινός λάμπουν τα προσωπούδια τ’ς
ν’ Αρμίν’ ο γιο-νο-ς σαν τ’ άκουσι ν’ Αρμίν’ ο γιος το χάρ’κι
ν’ Αρμίν’ ο γιο-νο-ς σαν τ’ άκουσι ν’ Αρμίν’ ο γιος το χάρ’κι.
Γω είμι ν ά-να-ξιος και ρινός στη θάλασσα να πλέξω
γω είμι ν ά-να-ξιος και ρινός στη θάλασσα να πλέξω.
Σαράντα μέ-νε-ρις έπλεγι γελώντας τραγουδώντας
σαράντα μέ-νε-ρις έπλεγι γελώντας τραγουδώντας
κι απ’ τις σαρά-να-ντα κι ύστιρα κλαίγει κι αναστενάζει
κι απ’ τις σαρά-να-ντα κι ύστιρα κλαίει κι αναστενάζει.
Δε σου ’λιγα ν Α-να-ρμίνου γιε μην πιάνισι στο μπάξι
δε σου ’λιγα ν Α-να-ρμίνου γιε μην πιάνισι στο μπάξι
και συ δεν α-να-φιγκράστηκες κι πιάστηκες στο μπάξι
και συ δεν α-να-φιγκράστηκες κι πιάστηκες στο μπάξι
δεν κλαίγω γιε-νε μ’ τα νιάτα σου δεν κλαίω τ’ν ομορφιά σου
δεν κλαίγω γιε-νε μ’ τα νιάτα σου δεν κλαίω τ’ν ομορφιά σου
μόν’ κλαίγω το-νο λιανό σ’ κορμί πως θα το φαν τα ψάρια
μόν’ κλαίγω το-νο λιανό σ’ κορμί πως θα το φαν τα ψάρια
κλαίγω και τη-νι λιανή σ’ πιρτσιά πως θα την κόψ’ αρμύρα
κλαίγω και τη-νι λιανή σ’ πιρτσιά πως θα την κόψ’ αρμύρα
κλαίγω και τη-νι-ν καλούδα σου πως θα την πάρει άλλος

κλαίγω και τη-νι-ν καλούδα σου πως θα την πάρει άλλος.

Ν’ Αρμίν’ ο γιος πινεύτηκι θα πάρ’ τ’ βασιλοπούλα
κι ι βασιλιάς σαν τ’ άκουσι πολύ τον βαροφάν’κι
ντιλάλ’ ’βαλι κι φώναζι σ’ όλους τους μαχαλάδις
ποιος είνι ν άξιος και ρινός στη θάλασσα να πλέξει
κι όποιος γιαρντίσ’ τη θάλασσα γαμπρό θέλ’ να τον κάμω
γαμπρό στη θυγατέρα μου γαμπρό στην ανιψιά μου
κι αν θέλ’ στην αξαδέρφη μου μι τα ξανθά τ’ς μαλλούδια
που γίν’κι στην αστροφιγγιά όταν βαρνούσι ο ήλιος
λάμπ’ ήλιος λάμπ’ αυγερινός λάμπουν τα προσωπούδια τ’ς
ν’ Αρμίν’ ο γιος σαν τ’ άκουσι ν’ Αρμίν’ ο γιος το χάρ’κι
Γω είμι ν άξιος και ρινός στη θάλασσα να πλέξω
Σαράντα μέρις έπλεγι γελώντας τραγουδώντας
κι απ’ τις σαράντα κι ύστιρα κλαίγει κι αναστενάζει
Δε σου ’λιγα ν Αρμίνου γιε μην πιάνισι στο μπάξι
και συ δεν αφιγκράστηκες κι πιάστηκες στο μπάξι
δεν κλαίγω γιε μ’ τα νιάτα σου δεν κλαίω τ’ν ομορφιά σου
μόν’ κλαίγω το λιανό σ’ κορμί πως θα το φαν τα ψάρια
κλαίγω και τη λιανή σ’ πιρτσιά πως θα την κόψ’ αρμύρα
κλαίγω και την καλούδα σου πως θα την πάρει άλλος